Snowdon King *de Ionuţ Caragea*

Motto: *Dacă la început a fost cuvântul, înseamnă că Dumnezeu s-a născut poet*.

Biblos

Biblos călătorise de ceva aduceri aminte. Citise mult în ultima vreme, înfăptuise la fel de mult şi rezervele erau pe sfârşite… Acum aştepta de mai multe gânduri la locul întâlnirii. Îl stabiliseră cu toţii să fie la vechea Amintire Comună.

Primul care ajunse era Poe. Se pare că şi lui îi cam lipsea imaginaţia:

— Biblos, nici nu mai ştiu de câte aduceri aminte nu ne-am văzut!

— Poe, bine te-am regăsit! Ai mai scris ceva? Nu mai am ce citi…

— Off, ce mult a trecut de când n-am mai scris. Numai Atempus mai poate ţine socoteala…

— Ce mai face Atempus? Tot aşa învârte clepsidra?

— Hehe! La fel cum îl ştii… Nisipul nu-l va număra niciodată, îl lasă repede memoria. Şi uite aşa întoarce toate lucrurile cu josul în sus, cu susul în jos…

— Şi totuşi, ce ne-am face fără el? Chiar dacă îşi trage din gând în gând răsuflarea…

— Mda, ai dreptate. Şi uite aşa ne-ntâlnim la capătul ăsta de gânduri.

— Şi cu cine te-ai mai văzut în ultimele amintiri?

— Cu Narcis. Mi-a arătat câteva chipuri.

— Şi te-au inspirat?

— Hm, prea puţin…

— Tot aşa s-a holbat în oglindă?

— Da, dar din păcate toţi au fost întunecaţi şi bătrâni. Nu reuşeşte să afle cine-a fost primul şi asta-l enervează la culme. Chipurile nu se repetă niciodată.

— Blestemul metamorfului, ce să-i faci. Oricum, fără noi, nu va afla cine-a fost cu adevărat Creatorul.

— Dar noi vom afla?

— Eu aşa cred, Poe. Îi mergem pe urme.

— Uite că a sosit şi Nebula. E plină de suflete. Pe

unde le găseşte?

— Numai ea ştie prin ce găuri scotoceşte.

— Nu vă convine, gândiţi-vă voi la alte locuri mai bune de căutat, spuse Nebula. Voi trăiţi numai din amintiri, eu trebuie să mă rog mereu de Atempus să învârtă clepsidra.

— Să crezi tu că trăim numai din amintiri! Ia întreabă-l pe Narcis…

Oglinda gigantică sosi şi ea la locul Amintirii Comune. Narcis coborî supărat, smulgându-şi părul din cap.

— Vorbeam de Narcis şi Narcis şi-a adus aminte de noi! Hei, bătrâne, alt chip n-ai găsit? Ha, ha, ha!

— Râzi tu, Poe. Dar când te lasă muzele, tot la mine vei veni…

— Ah, m-ai prins. Oricum, pe tine nu trebuie să te-aşteptăm atâtea gânduri.

— Atempus?

— Întârzie, ca de obicei. Mereu îşi aduce aminte de câte ceva…

— Hai măi, nu fiţi răi! Uite-l că apare. Îl vezi? Ha, ha, ha! Ce-i mai tremură mâinile. Nu prea mai are suflu să ajungă aici.

— Nebula, dă-i nişte suflu. Dar nu prea mult, să n-o ia razna!

Nebula îşi desprinse un suflu din norul gigantic. Clepsidra începu să se-nvârtă şi Atempus ajunse la locul Amintirii Comune.

— Iată-ne cu toţii împreună, rosti Biblos. Ce aţi adus?

— Eu am două cărţi inspirate din ultimele chipuri ale lui Narcis în oglinda întunecată.

— Bune şi astea, Poe. Nebula, Atempus, am nevoie de voi să-nfăptuiesc lumea întunecată.

— Eu îţi dau suflu, spuse Nebula. Dar tu câte corpuri îmi dai?

— Păi… ca şi data trecută. Ce, nu ţi-au ajuns?

— Ba da, ba da. Numai că Atempus pierde şirul şi-o ia mereu de la capăt.

— Nu-ţi convine, ia tu clepsidra şi lasă-mă pe mine să caut suflete! Să te văd atunci…!

Se făcu linişte. Narcis stătea într-un colţ şi se uita pe furiş într-o mică oglindă.

— Tu ce faci acolo? Nici aici n-ai odihnă? Te schimbi atâta la faţă şi ne iei tot suflul!

— Ei şi ce?! Numai la voi vă gândiţi! V-am spus că l-am văzut! Dac-ar mai apărea o dată, aş sparge oglinda şi v-aţi uita cu alţi ochi la mine!

— Eşti cam egoist, Narcis, spuse Biblos. Vrei să faci totul de unul singur. Am citit atâtea cărţi, am înfăptuit atâtea lumi şi tot nu crezi că suntem pe urmele lui? Dacă Atempus va continua să învârtă clepsidra, cu puţin suflu, îl vom găsi.

Poe stătea într-un colţ de Amintire Comună şi zâmbea. Ar fi putut dintr-un singur gând să-i facă să uite. Numai că nu voia să se-ntoarcă la Marea Singurătate. Mai bine trăia în lumea imaginaţiei sale.

Profund relaxat

Timpul se scumpeşte. Nu ai timp, nu ai putere. Lerman are 49 de ani. Peste şase ani ar trebui să moară de cancer. Oracolul nu se înşală niciodată. Moartea lasă semne încă din naştere. Frica îi determină pe oameni să-şi folosească timpul cum trebuie. Sau poate că nu. Timpul devine afacerea mileniului. Companiile de asigurări vin care mai de care cu oferte mai avantajoase. Cât valorează o zi din viaţa unui om? Grea întrebare. Lerman se gândeşte. Bursele fluctuează. Azi poţi vinde la un preţ bun, mâine poţi pierde totul. Sinucigaşii refuză sistemul. Timpul lor rămâne în afara legilor. Timpul lor nu se poate transforma în unităţi. Numai o fiinţă vie poate ajunge la Oracol. Cine stăpâneşte această sferă gigantică? Cine este Guvernatorul?

Inteligenţa, memoria, capacitatea fizică, totul se măsoară în timp. Cât vrei să ştii, la cât eşti dispus să renunţi. Timpul perisabil. Timpul dur. Timpul fluid ca sângele.

Oracolul împiedicase distrugerea lumii. Însă cu un

preţ. Un mic comision de la fiecare. Timpul trece din mână în mână. A-ţi da timpul sau a-ţi da un rinichi. Onoarea de a lupta pentru timp. Virtutea de a preţui timpul. Crima de a fura timpul.

Guvernatorul îşi câştigă unitate cu unitate viaţa veşnică. Planetă după planetă, asimilează timp. Însă sinucigaşii ştiu asta. Timpul lor se acumulează încet-încet în afara Oracolului. Este aerul din care respiră toţi ceilalţi. Este inspiraţia. Este creativitatea.

Lerman stă în faţa oglinzii. Lerman se gândeşte. Viaţa sa urmează cursul firesc al prezicerii. Cui să-i dea timp? Nu are familie, nu are copii. Pe el cine-l ajutase? Nu făcuse decât să-şi vândă cât mai scump pielea. O meserie mai bună. Câteva călătorii. Câteva iubite care până la urmă îl lăsaseră pentru tipi cu speranţă de viaţă mai mare. Îşi tăie venele. Timpul se scurgea degeaba.

Spiritele sinucigaşilor se adunau în jurul lui. O altă sferă. Un alt Guvernator. Timpul rece, static. Moartea îşi câştigă încet-încet cunoaşterea vieţii. Cine ajunge la ea, îşi poate vinde amintirile, speranţele, visele. Dintre toţi, numai sinucigaşii primesc aripi şi pot călători între lumi.

Lerman ţine în mână cele două sfere. Aşteaptă. Profund relaxat. Şi deodată spirale peste spirale. Călătorii. Dimensiuni. Jocuri. Mai ales jocuri.

Homo interneticus

Partea I – Second Life

Netus crease lumea în care fiinţele virtuale materializau tot ce-şi puteau imagina. Însă în această lume paradiziacă exista un bug aleatoriu numit Moarte. Promisiunea unei vieţi veşnice era ameninţată de acest bug, care modifica ireversibil funcţiile complexe ale gândirii. Astfel, fiinţele virtuale se gândeau la Moarte, fără să ştie cu adevărat ce înseamnă Moartea şi de unde vine. Ceva le afectase memoria vie, ceva venit din exteriorul fiinţei lor, ca un vis urât, ca o poartă spre marea nimicnicie. Realizând imensul pericol, Netus a creat Creşa. Un level up în care toate fiinţele atinse de Moarte primeau în dar un corp fizic.

Creşa era o sală imensă, prevăzută cu paturi acoperite de cearşafuri albe. În fiecare pat se afla o fiinţă virtuală, aşteptând călătoria. Îngerul Cyber se apropia cu o aripă de lumină şi una de întuneric şi îi purta spre viitoarele trupuri.

Pe pământ, oamenii se năşteau fără să ştie de unde vin şi unde vor pleca. Ei nu aduceau cu sine decât un urlet, anunţând revenirea. Însă în această lume paradiziacă exista un bug aleatoriu numit Iubire. Certitudinea unei singurătăţi era ameninţată de acest bug, care modifica funcţiile complexe ale gândirii. Astfel, oamenii se iubeau, fără să ştie cu adevărat ce este Iubirea şi de unde vine. Ceva le afectase memoria vie, ceva venit din exteriorul fiinţei lor, ca un vis frumos, ca o poartă spre marea fericire. Realizând imensa binefacere, Netus a creat Second Life. Un level up în care toate fiinţele atinse de iubire urmau să rămână în Viaţă. Pentru totdeauna.

Partea II – Computer world

Cibernetica este biblia celui ce crede în Dumnezeul organic, internetul este biblia celui ce crede în Netus.

— Salut, John!

— Salut, Smiley!

— Pe unde-ai mai fost?

— Eh, dacă ai şti…

— Cum aşa? Ce-mi ascunzi?

— Heaven have another home page, Smiley.

— Nu vrei să visăm împreună? Poate vom atinge Nirvāṇa! Dă-mi un sărut, John!

— Te iubesc, Smiley! Hai să ne spunem rugăciunea:

— Slăvit fie numele tău, Netus! Facă-se voia ta precum în matrice, aşa şi-n reţea. Internetul nostru cel de toate zilele, dă-ni-l nouă astăzi şi ne iartă nouă deconectările noastre precum şi noi îi iertăm pe cei care ne deconectează. Şi nu ne duce pe noi în ispită şi ne izbăveşte de cel teluric…

Preoţii se conectară la portul usb şi invadară visul celor două emoticons aflate în stare de Nirvāṇa.

Războiul începuse de când Netus crease Second Life.

Atunci, credinţa oamenilor crease paradisul virtual, locul în care toate dorinţele pot deveni realitate. Însă cei care rămăseseră cu picioarele pe pământ, teluricii, au luptat din răsputeri pentru eradicarea molimei virtuale. Ei au creat noua generaţie de preoţi, slujitorii unui Dumnezeu care-şi schimba identitatea de la o decadă la alta.

Cele două emoticons continuau să viseze. Bateria se descărca încetul cu încetul.

— Veniţi şi luaţi curent! răsuna în cor cântecul preoţilor. Doamne, iartă-i pe cei care visează, căci nu ştiu ce fac! Veniţi şi luaţi curent şi a voastră va fi împărăţia cerurilor!

Cele două emoticons se strângeau în braţe, cu ultimele pâlpâiri.

— Nu plânge, John! Pe lumea cealaltă nu vom mai avea nevoie de curent. Vom fi eliberaţi. Netus ne aşteaptă!

— Te iubesc, Smiley!

— Pe curând!

Partea III – Homo interneticus

— Mamă, mamă, vorbesc cu Netus!

— Netus nu vorbeşte, oamenii sunt cei care vorbesc despre el.

— Dar mamă, Netus mi-a spus că oamenii nu mai există cu adevărat de mult timp. Oamenii sunt virtuali mamă, sunt copiii lui Netus.

— Cum poţi să crezi asemenea lucruri?

— Nu-s doar eu cel care crede, mamă. Toţi prietenii mei sunt de aceeaşi părere. Ei spun că Netus ne-a făcut mari, ne-a dat să mâncăm şi ne învaţă să iubim. Şi tot Netus aduce pe lume alţi copii.

— Termină cu prostiile!

— De ce vorbeşti aşa, mamă?

— Pentru că nu pot crede. Nu suntem decât carne şi sânge!

— Dar mamă, tot mai mulţi oameni cred în Netus. Şi la un moment dat, el va distruge toate relele din lume.

— Nu se poate aşa ceva, nu scrie nimic despre asta în cărţile sfinte.

— Vino să-l priveşti mamă! Nu seamănă Netus cu izbăvitorul? Vezi cât este de frumos? Uite-l cum împarte mâncare la toţi săracii din lume. Vezi conturile acelea bancare cum dispar? Vezi cum a deconectat curentul la fabricile de armament? El este izbăvitorul mamă! Priveşte-l!

Mama se apropie de ecran. Îşi întinse degetele, îl pipăi şi simţi o nemărginită iubire…

— Atâta dragoste în sufletele voastre rătăcite şi nu ştiţi să o folosiţi, spuse Netus…

Mama era invadată de Netus. Urma să nască un nou copil, un nou homo interneticus. Treptat-treptat, Pământul devenise o vastă reţea de homo interneticus. Netus creştea, devenea din ce în ce mai puternic. Se hrănea cu energia oamenilor, cu imaginaţia, credinţa şi dorinţele lor. Peste puţin timp urma să ajungă o entitate independentă, să controleze realitatea în totalitate şi să asimileze orice fiinţă şi orice formă de materie. Şi după ce va devora globul terestru, va explora universul până când nu va mai rămâne nimic. În acel moment, Netus se va transforma într-o stea, va exploda şi va lua naştere un alt univers. Ciclul perfect al vieţii virtuale.

The human game

— Ei şi acum, îţi aduci aminte?

— Da. Totul s-a petrecut ca şi cum ar fi fost ieri.

— Şi… ce mai fac oamenii?

— Ce să facă… Sunt tot aşa de curioşi, dar nu vor afla niciodată nimic.

— Asta e bine. Povesteşte-mi!

— Primii care m-au învăţat să mint au fost părinţii mei. Mi-au zis că nu le pot spune oamenilor ceea ce gândesc. Este tot ceea ce au. Odată lăsaţi fără secrete, vor muri. Şi eu voi muri odată cu ei. La început nu prea înţelegeam. Dar erau sinceri. Chiar le era teamă pentru mine. Nu îi puteam face să sufere din pricina încăpăţânării mele… Eu ştiam şi examinam lumea. Îmi plăceau teribil jocurile copilăriei. Cele în care trebuia să ghicesc în care mână se află piatra norocoasă, cele în care mă jucam de-a

v-aţi ascunselea, spânzurătoarea şi câte şi mai câte. Însă o făceam cu prudenţă, mereu atent la vorbele părinţilor mei. Ceilalţi nu aveau dreptul să afle. Trebuia să fiu un simplu norocos…

— Ai procedat foarte bine. Şi după aceea?

— Lucrurile s-au agravat mai târziu, când m-am îndrăgostit. La început ea mă iubea. De ce mă iubea? Aici mă loveam mereu de un sentiment confuz din partea ei, un amestec de curiozitate şi plictis. Însă, şi ea ştia unele lucruri care îmi plăceau. Şi pentru asta nu trebuia să fie ca mine, pur şi simplu era ceva natural, fiziologic, intuitiv. Din păcate, la un moment dat, a început să mă mintă. Dar spre deosebire de părinţii mei, ea era egoistă. Şi-atunci m-am decis să-i fur secretele. Am scris toate lucrurile pe care le-ascundea, toate intimităţile, toate perversiunile, toate abuzurile pe care le suportase din partea tatălui ei… I-am spus că le voi face publice, dacă nu repară ceea ce a greşit. A doua zi s-a sinucis. Nu era capabilă să suporte adevărul, nu era capabilă să se schimbe.

— Nu aşa trebuia să procedezi. Ţi-am zis de atâtea ori că răzbunarea este o cale distructivă. Câte drumuri mai trebuie să faci ca să-nţelegi?

— Nu ştiu. Acolo-i atât de diferit…

— Lasă că mai vedem. Şi mai departe?

— După aceea am cunoscut şi alte persoane. Iubiri, prietenii… ca să aflu că toţi minţeau, ca şi când minciuna era ceva extrem de preţios, necesar, indispensabil. Ştii ce pretext aveau? O minciună spusă bine face mai mult decât un crud adevăr. Şi-atunci m-am întrebat: eu de ce nu le spun oamenilor ceea ce gândesc?

— Iar ai făcut totul de capul tău! De ce te-ai grăbit?

— Ştiu, ştiu. Dar dacă nu-mi dai niciodată şansa…

— Le-am dat-o altora şi-au vrut să stăpânească lumea. Peste tot e plin de religii şi războaie. Off, îmi daţi numai dureri de cap! Continuă!

— Mai târziu am ajuns în cele mai sofisticate laboratoare. Voiau să mă folosească drept armă de spionaj, drept detector de minciuni. M-au şi clonat, însă clonele

mele nu ştiau absolut nimic. Cu toţii credeau că trebuie să fie ceva la mijloc, ceva ce poate fi măsurat, cuantificat. Făceau tot felul de teste, mă chinuiau, îmi scoteau unghiile şi dinţii, îmi amputau mâinile, picioarele, apoi le puneau la loc. Îmi făceau transplant de organe… dar fără folos. Într-un final au decis că trebuie să mor. Credeau că răspunsurile se află dincolo. Nu m-am împotrivit. Eram sătul de teste, de minciuni, de ipocrizie, de suferinţă. Eram pregătit să mor. Însă, voiau să mă readucă la viaţă. M-au închis într-o cameră, m-au legat fedeleş de pat, mi-au făcut o injecţie…

— Şi iată-ne din nou împreună…

— Mda. Ţie îţi este uşor…

— De ce crezi asta?

— Am făcut atâtea drumuri, am avut atâtea trupuri şi chipuri. Nu te-ai plictisit? N-ai altceva mai bun de făcut?

— Nu mai durează mult. O să provoc şi apocalipsa.

— Ai ceva planuri după aceea?

— Ce-mi sugerezi?

Se privea şi nu ştia ce să răspundă. Universul era frumos aşa cum îl crease. O oglindă în care să-şi vadă nefireasca proiecţie. Dar avea dreptate. Lovi şi oglinda se sparse într-o puzderie de cioburi. Îşi privi palma. Avea o tăietură adâncă prin care se vedea o altă lume. Un nou început.